Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 682/2007

z dnia 18 czerwca 2007 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii

(Dz.U. L 159 z 20.6.2007, str. 14)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 954/2008 z dnia 25 września 2008 r.	L 260	1	30.9.2008
►**M2**	Rozporządzenie Rady (WE) nr 847/2009 z dnia 15 września 2009 r.	L 246	1	18.9.2009

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 252 z 27.9.2007, str. 7 (682/2007)

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 682/2007

z dnia 18 czerwca 2007 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ([1]) („rozporządzenie podstawowe"), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. ŚRODKI TYMCZASOWE

(1) Dnia 28 marca 2006 r. Komisja opublikowała zawiadomienie ([2]) wszczynające postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren pochodzącej z Tajlandii. W dniu 20 grudnia 2006 r. Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 1888/2006 ([3]) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych"), tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz tego samego produktu.

B. DALSZA PROCEDURA

(2) Po powiadomieniu o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których podjęto decyzję o wprowadzeniu tymczasowych środków antydumpingowych, kilka zainteresowanych stron przedłożyło oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono wypowiedzenie się w formie ustnej. Dnia 9 lutego 2007 r., zgodnie z art. 6 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, w siedzibie Komisji odbyło się spotkanie pomiędzy producentem eksportującym, związkiem producentów tajlandzkich, rządem Tajlandii oraz producentami wspólnotowymi. Spotkanie poświęcone było zagadnieniu konkurencji na wspólnotowym rynku kukurydzy cukrowej.

(3) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń.

(4) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i wnioskach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz określonej przetworzonej lub zakonserwowanej kukurydzy cukrowej w postaci ziaren, pochodzącej z Tajlandii, oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. Wyznaczono im również okres, w którym mogły składać uwagi związane z przedstawieniem wymienionych istotnych faktów i wniosków, na podstawie których wprowadza się ostateczne środki antydumpingowe.

([1]) Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).
([2]) Dz.U. C 75 z 28.3.2006, str. 6.
([3]) Dz.U. L 364 z 20.12.2006, str. 68.

▼B

(5) Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały uwzględnione, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

(6) Dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres objęty dochodzeniem" lub „OD"). Jeśli chodzi o tendencje istotne dla oceny szkody, Komisja przeanalizowała dane obejmujące okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres badany"). Okres przyjęty do ustaleń w sprawie podcięcia, zaniżania ceny oraz usuwania szkody to wspomniany wcześniej okres objęty dochodzeniem.

C. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

(7) Wobec braku uwag dotyczących produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, motywy od 13 do 15 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

D. DUMPING

1. Kontrola wyrywkowa i badanie indywidualne

(8) Kilku eksporterów oraz związek producentów tajlandzkich sprzeciwili się sposobowi kontroli wyrywkowej oraz badaniu indywidualnemu opisanym w motywach od 16 do 20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W szczególności twierdzili oni, że próba nie była reprezentatywna, gdyż Komisja nie wzięła pod uwagę innych czynników, takich jak wielkość przedsiębiorstw czy ich położenie geograficzne. Ponadto twierdzili oni, że przeprowadzenie kontroli wyrywkowej w większej liczbie przedsiębiorstw niż w czterech wybranych nie byłoby nadmiernie uciążliwe.

(9) Jak jest to wytłumaczone w motywach od 16 do 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja uznała, że w celu osiągnięcia najwyższej możliwej reprezentatywności próby, uwzględniając ograniczenia czasowe dochodzenia, właściwe było objęcie próbą tylko tych czterech przedsiębiorstw, ponieważ i) umożliwiło to objęcie większej wielkości wywozu; oraz ii) można w ten sposób było zbadać te cztery przedsiębiorstwa w przewidzianym okresie. W art. 17 rozporządzenia podstawowego nie jest określony próg, powyżej którego liczba eksporterów uznana zostałaby za na tyle dużą, by uzasadnić pobieranie próby, ani nie jest w nim podana dokładna liczba podmiotów, które powinny zostać uwzględnione w próbie. W odniesieniu do ostatniej kwestii, w gestii Komisji leży ocena, co w przewidzianym okresie może zostać poddane dochodzeniu, przy zadbaniu o to, by próba objęłą możliwie jak największą część omawianego wywozu. Wybrana próba objęła 52 % całkowitego wywozu z Tajlandii w trakcie okresu objętego dochodzeniem, co jest uznawane za wysoce reprezentatywne pod względem wielkości wywozu.

(10) Próbę dobrano zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na podstawie kryterium objęcia jak największej reprezentatywnej wielkości wywozu z Tajlandii do Wspólnoty, jaka mogłaby zostać zbadana w dostępnym czasie. Ze względu na dużą reprezentatywność wybranej próby pod względem wielkości wywozu uwzględnienie innych czynników, takich jak wielkość przedsiębiorstw czy ich położenie geograficzne, nie zostało uznane za konieczne.

(11) Ponadto, jak stwierdzono już w motywie 20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, nie było możliwe przeprowadzenie dochodzenia w przypadku większej liczby przedsiębiorstw,

▼B

ponieważ uczyniłoby to je zbyt uciążliwym i uniemożliwiłoby jego ukończenie w przewidzianym czasie.

(12) Na tej podstawie odrzucone zostają wnioski niektórych stron dotyczące motywów od 16 do 20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, które niniejszym zostają potwierdzone.

2. **Wartość normalna**

(13) Jeden producent eksportujący stwierdził, że w jego przypadku nastąpiły liczne błędy w obliczaniu wartości normalnej. Wniosek ten został sprawdzony i uznano, że nie zaistniały żadne błędy.

(14) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 21 do 32 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

3. **Cena eksportowa**

(15) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń jeden z producentów eksportujących nie zgodził się z niektórymi ustaleniami przytoczonymi w motywie 34 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Strona ta twierdziła, że uwzględniona powinna zostać cała sprzedaż eksportowa przedsiębiorstwa, w tym sprzedaż produktów zakupionych, które zostały wyprodukowane przez innych niezależnych producentów. Strona twierdziła, że zakupione gotowe produkty powinny być uznane za stanowiące jej własną produkcję, ponieważ zdaniem tej strony zostały one wyprodukowane w ramach systemu umów o pracę nakładczą.

(16) Jednakże należy zauważyć, że podczas ustalania indywidualnych marginesów dumpingu pod uwagę można wziąć jedynie produkty wyprodukowane przez danego producenta eksportującego. Jeśli producent eksportujący dokonuje częściowego zakupu produktu w celu dalszej sprzedaży go we Wspólnocie, działa w odniesieniu do tego produktu w podobny sposób jak agent lub przedsiębiorstwo handlowe i taka odsprzedaż nie może zostać uznana podczas określenia indywidualnego marginesu dumpingu.

(17) W trakcie postępowania okazało się, że omawiany producent eksportujący kupował od innych producentów część towarów przeznaczonych na sprzedaż do Wspólnoty. Później okazało się również, że omawiany eksporter zawsze płacił za gotowy produkt, co było odnotowywane w jego systemie księgowości jako zakup gotowego produktu. Nie został przedstawiony żaden dowód (tak zwana umowa o pracę nakładczą) na to, że towary były od samego początku własnością producenta eksportującego oraz że działalność innych przedsiębiorstw ograniczała się zwykłego przetwarzania.

(18) Po przedstawieniu ostatecznych wniosków jeden współpracujący producent eksportujący ponowił swój zarzut, twierdząc, że powinien być uznawany za współproducenta produktu kupowanego u innych producentów. Ponieważ, jak wskazują faktury zakupu, prawo własności produktów wytworzonych przez innych producentów zostało przeniesione na producenta eksportującego objętego dochodzeniem dopiero po zakończeniu procesu produkcyjnego, potwierdzono, że producent eksportujący nie może zostać uznany za producenta lub współproducenta produktu kupionego w celu dalszej sprzedaży.

(19) W świetle powyższych ustaleń wniosek tego producenta eksportującego zostaje odrzucony i niniejszym potwierdzone zostają motywy 33 i 34 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(20) Związek importetów stwierdził, że zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. k) rozporządzenia podstawowego należy wprowadzić dostosowanie, które uwzględni powódź w Tajlandii; powódź przyczyniła się do niskich cen eksportowych produktu objętego potępowaniem oraz

▼B

zwiększonej ceny surowca – kukurydzy cukrowej. W odniesieniu do tej kwestii należy zauważyć, że wniosek nie został przedstawiony lub uzasadniony przez żadnego z producentów eksportujących. Ponadto powodzie są częstym zjawiskiem w Tajlandii i w trakcie negocjacji umów nie można ich uznać za nieprzewidywalną okoliczność, w szczególności w odniesieniu do cen eksportowych. Analiza wykazała również, że wpływ powodzi na ceny surowca, jakim jest kukurydza cukrowa, ograniczałby się wyłącznie do ostatniego kwartału OD, gdyż producenci eksportujący kupili większą część surowca przed tym okresem. W związku z powyższym wniosek został odrzucony.

4. **Porównanie**

(21) W następstwie informacji o tymczasowych ustaleniach niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że podczas obliczania dumpingu powinny zostać wprowadzone pewne dostosowania w odniesieniu do sprzedaży krajowej (głównie związane z kosztami przeładunku, załadunku, kosztami dodatkowymi i kosztami kredytu). Wnioski te zostały zbadane i w odniesieniu do jednego przedsiębiorstwa uznano, że rzeczywiście należy wprowadzić dodatkowe dostosowania. Po tym dostosowaniu margines dumpingu dla tego przedsiębiorstwa zmniejszył się z 4,3 % do 3,1 %.

(22) Ponieważ w celu skonstruowania wartości normalnej wykorzystano dane pochodzące od przedsiębiorstwa wymienionego w motywie 21 powyżej, jak wyjaśniono w motywach 29 i 31 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, margines dumpingu tego ostatniego przedsiębiorstwa zmniejszył się z 11,2 % do 11,1 % w wyniku przyznanych dostosowań.

(23) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, oraz oprócz powyższej zmiany, motywy 35 i 36 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5. **Margines dumpingu**

(24) W związku z powyższymi dostosowaniami ostatecznie ustalona wielkość dumpingu wyrażona jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty przed ocleniem kształtuje się następująco:

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu
Karn Corn	3,1 %
Malee Sampran	17,5 %
River Kwai	15,0 %
Sun Sweet	11,1 %

(25) Dla przedsiębiorstw współpracujących niewłączonych do próby marginesy dumpingu zostały ustalone na podstawie średniego ważonego marginesu dumpingu przedsiębiorstw włączonych do próby, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Ustalony średni ważony margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty przed ocleniem, wynosił 12,9 %.

(26) Wobec braku uwag, motyw 40 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

E. **SZKODA**

(27) Jedna zainteresowana strona oświadczyła, że podejście Komisji do różnego rodzaju kanałów sprzedaży, opisane w motywach 50

▼B

i 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, jest niezgodne z rozporządzeniem podstawowym oraz Porozumieniem antydumpingowym WTO ([1]), gdyż, rzekomo, „ma na celu sztuczne odzwierciedlenie większej szkody i nie może zostać uznane za odpowiednio uzasadnione ani obiektywne". Aby poprzeć swoje stanowisko, wnioskodawca powołał się na sprawozdanie organu apelacyjnego WTO z dnia 24 lipca 2001 r. ([2]) (AB), w którym stwierdzono, że „władze przeprowadzające dochodzenie nie mają prawa przeprowadzać go w taki sposób, żeby w wyniku procesu ustalania faktów i oceny bardziej prawdopodobne stało się stwierdzenie, że przemysł krajowy poniósł szkodę" (ust. 196 AB).

(28) Po pierwsze, żadna ze stron niniejszego postępowania, w tym wnioskodawca, nie zakwestionowała istnienia dwóch różnych kanałów sprzedaży, opisanych przez Komisję w motywach 50 i 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wraz z następstwami tego faktu dla kosztów sprzedaży i cen sprzedaży. Po drugie, również nie został zakwestionowany fakt, określony w motywie 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że cały przywóz dokonany przez współpracujących eksporterów tajlandzkich odbywał się pod marką sprzedawcy detalicznego. Wnioskodawca przyznał jednak: „Należy przypomnieć, że sprzedaż z Tajlandii sprzedawcom detalicznym w Europie jest przeprowadzana pod własną marką sprzedawcy detalicznego".

(29) Ponadto należy również zauważyć, że w ust. 204 AB stwierdzono: „Jak już stwierdziliśmy, istotna dla władz przeprowadzających dochodzenia może być analiza przemysłu krajowego w rozbiciu na części, sektory czy segmenty". Z tego względu, w celu sprawiedliwego orzeczenia szkody doznanej przez przemysł wspólnotowy oraz w celu ustalenia, czy przywóz po cenach dumpingowych z Tajlandii miał bezpośredni wpływ na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, stosowne było rozróżnienie dwóch odrębnych kanałów sprzedaży przynajmniej w przypadku niektórych wskaźników szkody. Określenie szkody objęło obydwa kanały razem wzięte, a także w odrębnej analizie, tam gdzie było to stosowne, sprzedaż pod marką sprzedawcy detalicznego.

(30) Jednakże w ust. 204 AB stwierdzono, że: „…w przypadkach gdy władze prowadzące dochodzenie przeprowadzają badanie jednej z części przemysłu krajowego, powinny one zasadniczo zbadać w podobny sposób wszystkie inne części tworzące ten przemysł, jak również przeprowadzić całościowe badanie przemysłu". Z tego względu służby Komisji uzupełniły przeprowadzaną analizę ryzyka o trzy wskaźniki szkody, które w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych zostały przeanalizowane osobno pod marką sprzedawcy detalicznego. Omawiane trzy wskaźniki to wielkość sprzedaży (motyw 56 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), cena sprzedaży (motyw 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) oraz rentowność (motyw 66 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych). Z tego względu dla każdego z powyższych trzech wskaźników szkody została osobno przeprowadzona specjalna analiza szkody w odniesieniu do marki własnej sprzedawcy detalicznego.

(31) Jak określono w motywie 51 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych sprzedaż przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym pod marką własną sprzedawcy detalicznego wynosiła około 63 % całkowitej sprzedaży przemysłu wspólnotowego (marka własna i sprzedawcy detalicznego) w okresie

([1]) Porozumienie w sprawie wykonania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r.

([2]) WT/DS184/AB/R, 23.8.2001, Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych produktów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii.

▼B

objętym dochodzeniem. W konsekwencji sprzedaż pod marką własną wynosiła około 37 % całości.

(32) Wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego na rynku wspólnotowym produktów pod marką własną początkowo spadła o 1 % w 2003 r., wzrosła o 6 punktów procentowych w 2004 r. oraz spadła o 6 punktów procentowych w OD. W OD wielkość sprzedaży produktów pod marką własną praktycznie nie zmieniała się w porównaniu z 2002 r., tj. wyniosła niewiele ponad 68 000 ton.

(33) Ceny jednostkowe w sprzedaży przemysłu wspólnotowego produktów pod marką własną klientom niepowiązanym pozostały praktycznie na niezmienionym poziomie przez cały okres badany. Z poziomu wynoszącego około 1 380 EUR za tonę w 2002 r. wzrosły o 2 % w 2003 r., spadły o 2 punkty procentowe w 2004 r., a następnie nieznacznie zmalały o 1 punkt procentowy w OD, kiedy to osiągnęły poziom 1 361 EUR za tonę.

(34) W okresie badanym rentowność sprzedaży produktów przemysłu wspólnotowego pod marką własną, wyrażona jako procent sprzedaży netto, spadała stopniowo z prawie 30 % w 2002 r. do około 29 % w 2003 r. i do około 27 % w 2004 r., a następnie do około 24 % w OD.

	2002	2003	2004	OD
Wielkość sprzedaży WE (marka własna) klientom niepowiązanym (w tonach)	68 778	68 002	72 387	68 193
Indeks (2002 = 100)	*100*	*99*	*105*	*99*
Cena jednostkowa na rynku WE (marka własna) (EUR/tona)	1 380	1 405	1 386	1 361
Indeks (2002 = 100)	*100*	*102*	*100*	*99*
Rentowność sprzedaży WE klientom niepowiązanym (marka własna) (% sprzedaży netto)	29,7 %	29,0 %	27,4 %	23,6 %
Indeks (2002 = 100)	*100*	*98*	*92*	*79*

Źródło: Dochodzenie

(35) Z tego względu należy zauważyć, że sprzedaż produktów pod marką własną pozostała stosunkowo niezmienna zarówno pod względem sprzedanych ilości, jak i cen w okresie badanym. Z kolei w tym samym okresie rentowność tej sprzedaży stopniowo malała. Przedstawiona sytuacja kontrastuje z oczywistą szkodą ustaloną w odniesieniu do wszystkich rodzajów sprzedaży łącznie z sytuacją określoną w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w odniesieniu do sprzedaży pod marką sprzedawcy detalicznego. Oczywiste jest jednak, że wpływ przywozu z Tajlandii jest najbardziej odczuwalny tam, gdzie jest on największy, tj. w zakresie produktów pod marką sprzedawcy detalicznego.

(36) Badanie przeprowadzone przez służby Komisji zgodnie z rozporządzeniem podstawowym, uzupełnione o elementy omówione powyżej, spełnia warunek obiektywizmu określony w art. 3.1 Porozumienia antydumpingowego WTO, gdyż zostało ono przeprowadzone w odniesieniu do wszystkich wskaźników szkody wymienionych w art. 3,4 Porozumienia antydumpingowego WTO, z rozróżnieniem kanałów sprzedaży i bez niego, tam gdzie to zostało uznane za stosowne po uwzględnieniu specyfiki danego przypadku. Z tego względu powyższy wniosek zostaje odrzucony.

▼B

(37) Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy od 41 do 76 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Restrykcyjne praktyki handlowe

(38) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że przemysł wspólnotowy brał udział w restrykcyjnych praktykach handlowych, rzekomo cechujących się ustalaniem cen na wspólnotowym rynku słodkiej kukurydzy. W celu poparcia tego spostrzeżenia, jedna ze stron stwierdziła, że: i) wyraźnie zwracała uwagę Komisji na tą kwestię w swoim oświadczeniu z dnia 21 czerwca 2006 r.; ii) jeden z europejskich sprzedawców detalicznych poruszył podobną kwestię w swoim oświadczeniu z dnia 17 maja 2006 r.; oraz iii) przedłożyła dnia 1 grudnia 2006 r. dwa e-maile od przewodniczącego skarżącego stowarzyszenia wspomnianego w motywie 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W jednym z tych e-maili z dnia 13 kwietnia 2005 r. przewodniczący organizacji skarżącej informuje dyrektora naczelnego tajwańskiego przedsiębiorstwa eksportującego, że zachodnioeuropejscy przetwórcy uzgodnili ceny trzech rodzajów produktu podobnego.

(39) Z tego względu powyższe zainteresowane strony wystąpiły z wnioskiem do Komisji o natychmiastowe zakończenie bieżącego postępowania na podstawie braku związku przyczynowego pomiędzy przywozem po cenach dumpingowych i szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, gdyż ceny stosowane przez przemysł wspólnotowy byłyby niewiarygodne i sztucznie zawyżone w wyniku rzekomego niekonkurencyjnego zachowania przemysłu wspólnotowego. Jedna ze stron, zwracając się do Komisji o ocenę potencjalnego wpływu na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, wynikającą z powyższego, rzekomo niekonkurencyjnego, zachowania, przed wyciągnięciem wniosków odnośnie do związku przyczynowego, powołała się bezpośrednio na zarówno art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jak i na sprawę Mukand ([1]).

(40) Jeśli chodzi o pozycje i) i ii) w motywie 38, należy zauważyć, że te dwa oświadczenia składały się jedynie z kilku bezpodstawnych zarzutów. We wniosku, o którym mowa w i), wnioskodawca sam wskazał, że „dalsze informacje i dowody dotyczące tych nadużyć, które są rażącym łamaniem zasad konkurencji WE, zostaną przedłożone w odpowiednim czasie". Następnie zainteresowana strona przesłała e-maile, o których mowa w motywie 38 powyżej.

(41) Po otrzymaniu e-maili służby Komisji odpowiedzialne za kwestie antydumpingowe niezwłocznie poprosiły wnioskodawcę o przekazanie tego samego materiału służbom Komisji odpowiedzialnym za kwestie konkurencji. Ponadto, w świetle powyżej wspomnianych e-maili oraz mając na uwadze, że przewodniczący skarżącego stowarzyszenia przyznał się do ich autorstwa, służby Komisji odpowiedzialne za kwestie antydumpingowe dogłębnie zbadały ceny stosowane przez różnych producentów wspólnotowych.

(42) Ponadto zdecydowanie zaprzeczał, że przemysł wspólnotowy kiedykolwiek zawarł takie porozumienie albo stosował ceny „referencyjne", jak było to zasugerowane w e-mailu. Ze względu na to, że w ramach obecnego postępowania antydumpingowego służby Komisji dysponują szczegółowymi informacjami od wszystkich współpracujących producentów wspólnotowych, dotyczącymi cen w oparciu o model stworzony na podstawie poszcze-

([1]) Sprawa T-58/99 Mukand i inni przeciw Radzie, Rec. 2001 II-2521.

▼B

gólnych transakcji, służby te sprawdziły, czy można zauważyć jakiekolwiek dostosowania cen.

(43) W niniejszym dochodzeniu nie wykryto dowodów na istnienie skutecznego dostosowania cen współpracujących producentów wspólnotowych. Ponadto rzeczywiste ceny w większości przypadków były poniżej cen „referencyjnych" przedstawionych w powyższym e-mailu z dnia 13 kwietnia 2005 r.

(44) Instytucje wspólnotowe w toku dochodzenia nie znalazły dowodów na niekonkurencyjne zachowanie i sztucznie ustanawianie poziomów cenowych, które doporwadziły do podcięcia cen przemysłu wspólnotowego.

(45) Zauważono również, że Komisja nie wydała żadnej ostatecznej decyzji o tym, że przemysł wspólnotowy brał udział w kartelu.

(46) W wyniku wszystkich powyższych elementów Komisja uważa, że w toku obecnego dochodzenia nie znaleziono dowodów odnoszących się do wpływu niekonkurencyjnego zachowania czy restrykcyjnych praktyk handlowych na ceny przemysłu wspólnotowego oraz wskaźniki szkody. W związku z powyższym wniosek został odrzucony.

2. **Wpływ warunków meteorologicznych**

(47) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że podczas badania związku przyczynowego uwzględniony powinien zostać wpływ warunków meteorologicznych. Strony zwróciły uwagę w szczególności na: i) falę upałów latem 2003 r.; oraz ii) powodzie na Węgrzech w maju–sierpniu 2005 r.

(48) Szczegółowo zbadano, czy fala upałów w Europie w 2003 r. (stwierdzenie i) powyżej) oraz powodzie w 2005 r. na Węgrzech (stwierdzenie ii) powyżej) mogły mieć wpływ na niekorzystną sytuację przemysłu wspólnotowego.

(49) Wykazano, że ani fala upałów z 2003 r., ani susza z 2003 r. nie miały prawie żadnego wpływu na zebrane plony kukurydzy cukrowej na poziomie przemysłu wspólnotowego. Dane otrzymane od producentów wspólnotowych w ramach dochodzenia pokazują, że w badanym okresie zbiory utrzymywały się na stałym poziomie (w tonach kukurydzy cukrowej na hektar). Ponadto przypomina się, że Komisja stwierdziła, jak jest to opisane w motywach 86 i 87 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że koszt produkcji jednostkowej przemysłu wspólnotowego wzrósł jedynie o 5 % w okresie od 2002 r. do OD, głównie w wyniku wzrostu ceny stali (puszka stanowi największy koszt). Na podstawie tych elementów powyższe stwierdzenia i) i ii) zostają odrzucone.

(50) Uznano, że warunki meteorologiczne nie mogły przyczynić się do naruszenia związku przyczynowego pomiędzy przywozem dumpingowym a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

(51) Wobec braku innych uwag w zakresie związku przyczynowego, motywy od 77 do 99 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

G. **INTERES WSPÓLNOTY**

(52) Wobec braku nowych i ważnych uwag dotyczących interesu Wspólnoty, motywy od 100 do 118 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

▼B

H. **OSTATECZNE ŚRODKI**

(53) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że: i) Komisja powinna przedstawić dalsze wyjaśnienia na temat wyliczenia zysku w wysokości 14 %, który byłby osiągnięty w sytuacji braku przywozu dumpingowego, jak jest to wspomniane w motywie 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych; oraz ii) wcześniej wspomniany zysk w wysokości 14 % jest zbyt wysoki. W odniesieniu do drugiego wniosku odwołano się do niedawnych postępowań ochronnych i antydumpingowych dotyczących podobnie przetwarzanych produktów rolnych, takich jak przetworzone owoce cytrusowe ([1]) oraz mrożone truskawki ([2]), gdzie stosowany był margines zysku w wysokości odpowiednio 6,8 % i 6,5 %. Inna zainteresowana strona twierdziła z kolei, że iii) zysk w wysokości 14 % był zbyt niski i powinien raczej zostać ustalony na poziomie 17 % w celu odzwierciedlenia rentowności osiągniętej w 2002 r. w sprzedaży pod marką producenta detalicznego.

(54) W odniesieniu do powyższych wniosków i) i iii), w motywie 121 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wytłumaczone jest, że zysk w wysokości 21,4 % osiągnięty w 2002 r. w sprzedaży zarówno pod marką własną, jak i marką sprzedawcy detalicznego, został dostosowany do wysokości 14 % w celu odzwierciedlenia różnicy w składzie na oznakowaniu przemysłu wspólnotowego w odróżnieniu od przywozu z Tajlandii. Komisja zauważyła również, jak jest to wskazane w motywie 66 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że rentowność sprzedaży pod marką sprzedawcy detalicznego wynosiła 17 % w 2002 r. i 11,1 % w 2003 r., tj. w okresie kiedy wielkość przywozu dumpingowego była najmniejsza. Komisja uznała za stosowne wyciągnąć średnią z tych dwóch stawek zysku, która wynosi 14 %.

(55) W odniesieniu do powyższego wniosku ii) uznaje się, że zysk w sytuacji braku przywozu dumpingowego musi w jak największym stopniu odzwierciedlać faktyczną specyfikę przemysłu wspólnotowego. Dane z innych branży przemysłu dotyczące tego samego sektora w szerszym znaczeniu mogą mieć znaczenie jedynie w sytuacji braku takich informacji. To podejście, konsekwentnie stosowane przez Komisję, zostało podtrzymane przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawie EFMA ([3]).

(56) Z tego względu odrzucone zostają wnioski i), ii) oraz iii), a potwierdzone zostaje ustalenie, że w sytuacji braku przywozu dumpingowego zysk wyniósłby 14 %.

(57) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego oraz interesu Wspólnoty, a także zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ostateczne cło antydumpingowe powinno być nałożone na poziomie marginesu dumpingu, jednak nie powinno być ono wyższe niż margines szkody przedstawiony w motywie 123 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, potwierdzony w niniejszym rozporządzeniu. Ponieważ poziom współpracy był bardzo wysoki, cło dla pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w dochodzeniu, zostaje ustalone na poziomie najwyższego cła, które ma być nałożone na przedsiębiorstwa współpracujące w dochodzeniu. Dlatego też cło rezydualne ustanawia się w wysokości 12,9 %.

(58) W związku z powyższym ostateczne cła są następujące:

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 658/2004 (Dz.U. L 104 z 8.4.2004, str. 67) (patrz: motyw 115).

([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1551/2006 (Dz.U. L 287 z 18.10.2006, str. 3) (patrz: motyw 144).

([3]) Sprawa T-210/95 EFMA przeciw Radzie, Rec. 1999 II-3291 (ust. 54 *et seq*.).

▼B

Przedsiębiorstwo	Margines szkody	Margines dumpingu	Cło antydumpingowe
Karn Corn	31,3 %	3,1 %	3,1 %
Malee Sampran	12,8 %	17,5 %	12,8 %
River Kwai	12,8 %	15,0 %	12,8 %
Sun Sweet	18,6 %	11,1 %	11,1 %
Nieobjęci próbą eksporterzy współpracujący	17,7 %	12,9 %	12,9 %
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	31,3 %	17,5 %	12,9 %

I. **ZOBOWIĄZANIA**

(59) Po nałożeniu ceł tymczasowych wielu producentów eksportujących wyraziło zainteresowanie przedstawieniem zobowiązań cenowych. Jednak po przedstawieniu ostatecznych wniosków (poza dwoma przedsiębiorstwami wymienionymi w motywie 60) przedsiębiorstwa te nie przedstawiły zobowiązań w terminie przewidzianym w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(60) Współpracujący producent eksportujący nie przedstawił odpowiednio udokumentowanego zobowiązania w terminie wyznaczonym w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W rezultacie Komisja nie mogła przyjąć zobowiązania cenowego od tego producenta eksportującego. Jednak Rada ze względu na złożoność tej sprawy w przypadku omawianego podmiotu gospodarczego oraz w przypadku pozostałych producentów eksportujących znajdujących się w podobnej sytuacji (rozdrobniona dziedzina przemysłu, producenci działający w kraju rozwijającym się, a także działający często zarówno w charakterze przedsiębiorstw handlowych, jak i producentów eksportujących, co sprawia, że przygotowanie odpowiedniego zobowiązania cenowego staje się trudniejsze) oraz ze względu na wysoki poziom współpracy w toku dochodzenia uważa, że w przypadku takich producentów eksportujących należy w drodze wyjątku zezwolić na uzupełnienie zobowiązań cenowych po upływie wspomnianego terminu, jednak nie później niż w ciągu 10 dni kalendarzowych od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja może zaproponować odpowiednie zmiany tego rozporządzenia.

(61) Po przedstawieniu ostatecznych wniosków dwóch producentów eksportujących przedstawiło zobowiązania cenowe w połączeniu z pułapem ilościowym, które można było zaakceptować zgodnie z art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwa te zaoferowały, że będą sprzedawać produkt objęty postepowaniem w ramach pułapu ilościowego po cenie równej lub wyższej niż poziomy cenowe znoszące szkodliwe skutki dumpingu. Przywóz powyżej pułapu ilościowego będzie podlegał cłom antydumpingowym. Przedsiębiorstwa te będą również dostarczać Komisji okresowych, szczegółowych informacji dotyczących ich wywozu do Wspólnoty, co pozwoli Komisji skutecznie kontrolować ich zobowiązania. Co więcej, struktura sprzedaży tych przedsiębiorstw jest taka, że Komisja uznaje, że ryzyko obejścia ustalonego zobowiązania jest ograniczone.

(62) Komisja przyjęła, decyzją 2007/424/WE [1] wymienione zobowiązanie. Decyzja ta określa w sposób bardziej szczegółowy powody przyjęcia tych zobowiązań.

[1] Patrz: str. 41 niniejszego Dziennika Urzędowego.

▼B

(63) Aby Komisja i organy celne nadal mogły skutecznie monitorować stosowanie się przedsiębiorstw do zobowiązań, gdy odpowiednim organom celnym składany jest wniosek o dopuszczenie do swobodnego obrotu, zwolnienie z cła antydumpingowego uzależnione jest od i) przedstawienia faktury w ramach zobowiązania, która jest fakturą handlową zawierającą co najmniej informacje i oświadczenie przewidziane w załączniku II; ii) warunku, że przywożone produkty zostały wytworzone, dostarczone i zafakturowane bezpośrednio przez wspomniane przedsiębiorstwa do pierwszego, niezależnego odbiorcy we Wspólnocie; oraz iii) warunku, że towary zgłoszone i przedstawione do oclenia odpowiadają dokładnie opisowi zawartemu w fakturze w ramach zobowiązania. W przypadku gdy warunki przedstawione powyżej nie są spełnione, odpowiednie cło antydumpingowe są należne w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu.

(64) W przypadku gdy Komisja wycofa, na mocy art. 8 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, swoją zgodę na zobowiązanie z uwagi na naruszenie, odnosząc się do konkretnych transakcji, oraz oświadczy, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne, powstanie długu celnego ma miejsce w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczeniu do swobodnego obrotu.

(65) Importerzy powinni być świadomi w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczeniu do swobodnego obrotu, że istnieje możliwość powstania długu celnego, co stanowi zwykłe ryzyko handlowe, jak opisano w motywach 62 i 63, nawet jeżeli zobowiązanie przedstawione przez wytwórcę, od którego, bezpośrednio lub pośrednio, nabywają towary, zostało przyjęte przez Komisję.

(66) Zgodnie z art. 14 ust. 7 rozporządzenia podstawowego organy celne powinny niezwłocznie informować Komisję za każdym razem, gdy stwierdzą oznaki naruszenia zobowiązania.

(67) Z powodów określonych powyżej zobowiązania przedstawione przez tajlandzkich producentów eksportujących zostają uznane za możliwe do przyjęcia przez Komisję, a zainteresowane przedsiębiorstwa zostały poinformowane o podstawowych faktach, ustaleniach i zobowiązaniach, na których oparta jest zgoda.

(68) W przypadku naruszenia zobowiązania lub wycofania się z niego, lub w przypadku wycofania przez Komisję przyjęcia tego zobowiązania automatycznie stosuje się cło antydumpingowe nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 na mocy art. 8. ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

J. OSTATECZNE POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO

(69) Ze względu na ustaloną dla producentów eksportujących w Tajlandii wysokość marginesu dumpingu oraz uwzględniając poziom szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uważa się za konieczne, aby kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym nałożonym na mocy rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały ostatecznie pobrane na poziomie nałożonego cła ostatecznego.

(70) Indywidualne stawki cła antydumpingowego określone w niniejszym rozporządzeniu zostały określone na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną podczas dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego do „wszystkich innych przedsiębiorstw") mają wyłączne zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, i wyprodukowanych przez dane przedsiębiorstwa, tj. przez konkretne wymienione podmioty prawne. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres

▼B

nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego aktu prawnego, łącznie z podmiotami powiązanymi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich innych przedsiębiorstw".

(71) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utworzeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. Stosownie do potrzeb, rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z ceł indywidualnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*), w postaci ziaren, przetworzonej lub zakonserwowanej za pomocą octu lub kwasu octowego, niezamrożonej, objętej kodem CN ex 2001 90 30 (kod TARIC 2001 90 30 10) oraz kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*), w postaci ziaren, przetworzonej lub zakonserwowanej inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, niezamrożonej, innej niż produkty objęte pozycją 2006, objętej kodem CN ex 2005 80 00 (kod TARIC 2005 80 00 10), pochodzącej z Tajlandii.

▼M1

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytworzonych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Karn Corn Co., Ltd., 68 Moo 7 Tambol Saentor, Thamaka, Kanchanaburi 71130, Tajlandia	3,1	A789
Kuiburi Fruit Canning Co., Ltd., 236 Krung Thon Muang Kaew Building, Sirindhorn Rd., Bangplad, Bangkok 10700, Tajlandia	14,3	A890
Malee Sampran Public Co., Ltd., Abico Bldg. 401/1 Phaholyothin Rd., Lumlookka, Pathumthani 12130, Tajlandia	12,8	A790
River Kwai International Food Industry Co., Ltd., 52 Thaniya Plaza, 21st. Floor, Silom Rd., Bangrak, Bangkok 10500, Tajlandia	12,8	A791
Sun Sweet Co., Ltd., 9 M. 1, Sanpatong, Chiangmai, Tajlandia 50120	11,1	A792
Producenci wymienieni w załączniku I	12,9	A793
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	14,3	A999

▼M2

_____

▼B

►M2 3. ◄ Jeżeli nie postanowiono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

▼M2

———————

▼B

Artykuł ►M2 *2* ◄

Kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1888/2006 na przywóz kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*), w postaci ziaren, przetworzonej lub zakonserwowanej za pomocą octu lub kwasu octowego, niezamrożonej, objętej kodem CN ex 2001 90 30 (kod TARIC 2001 90 30 10) oraz kukurydzy cukrowej (*Zea mays* var. *saccharata*), w postaci ziaren, przetworzonej lub zakonserwowanej inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, niezamrożonej, innej niż produkty objęte pozycją 2006, objętej kodem CN ex 2005 80 00 (kod TARIC 2005 80 00 10), pochodzącej z Tajlandii powinny zostać ostatecznie pobrane. Kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczną stawkę cła antydumpingowego, jak przedstawiono w art. 1 ust. 2, są zwalniane.

Artykuł ►M2 *3* ◄

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼M1

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz producentów współpracujących, o których mowa w art. 1 ust. 2, objętych dodatkowym kodem TARIC A793:

Nazwa	Adres
Agro-on (Thailand) Co., Ltd.	50/499-500 Moo 6, Baan Mai, Pakkret, Monthaburi 11120, Tajlandia
B.N.H. Canning Co., Ltd.	425/6-7 Sathorn Place Bldg., Klongtonsai, Klongsan, Bangkok 10600, Tajlandia
Boonsith Enterprise Co., Ltd.	7/4 M.2, Soi Chomthong 13, Chomthong Rd., Chomthong, Bangkok 10150, Tajlandia
Erawan Food Public Company Limited	Panjathani Tower 16th floor, 127/21 Nonsee Rd., Chongnonsee, Yannawa, Bangkok 10120, Tajlandia
Great Oriental Food Products Co., Ltd.	888/127 Panuch Village, Soi Thanaphol 2, Samsen-Nok, Huaykwang, Bangkok 10310, Tajlandia
Lampang Food Products Co., Ltd.	22K Building, Soi Sukhumvit 35, Klongton Nua, Wattana, Bangkok 10110, Tajlandia
O.V. International Import-Export Co., Ltd.	121/320 Soi Ekachai 66/6, Bangborn, Bangkok 10500, Tajlandia
Pan Inter Foods Co., Ltd.	400 Sunphavuth Rd., Bangna, Bangkok 10260, Tajlandia
Siam Food Products Public Co., Ltd.	3195/14 Rama IV Rd., Vibulthani Tower 1, 9th Fl., Klong Toey, Bangkok, 10110, Tajlandia
Viriyah Food Processing Co., Ltd.	100/48 Vongvanij B Bldg, 18th Fl, Praram 9 Rd., Huay Kwang, Bangkok 10310, Tajlandia
Vita Food Factory (1989) Ltd.	89 Arunammarin Rd., Banyikhan, Bangplad, Bangkok 10700, Tajlandia

▼M2

———————